

VÝŠ A VÝŠE

Román V. Lužické.

Tiše, jak se vchází k nemocným, vešel doktor Sezima do komnaty. Užev obraz neokévaný, stanul na prahu a bál se téměř dýchat, aby nezapudil krásné zjevení.

Snad jej šálí zrak? Což nezůstal při nemocné švadlenu? A nyní nalézá zde anděla.

Na klíně houpačky holčičku seděla Běla v nohou postele a oči její pozorně sledovaly každé hnutí nemocné. Holčička ovinula ruce své kolem krku Bělina, chlapec stál u ní a ukrýval hlavu v bílém šatu jejím.

"Tiše, neplačte, nebojte se, matinka se uzdraví. Pomodlíme se za ní. Říkejte za mnou:

Andělíčku, máj strážníčku, modlím já se za matičku, aby byla zdráva zas, neoslýš nás dětský hlas."

"Ona jen spí, vid'?" ozval se chlapec.

"Neumřela?" šeptala dívčinka.

"Neumřela."

"Vid', že neumřela?" tázala se dívka.

"Modlete se a bůh ji uzdraví." Světlo padalo na Bělu velikým oknem; vypadala tak krásně ve své něžné péči, že připadala doktorovi jako madona. Nemohl se zdržet, aby nepřikročil blíže. Běla se ulekla a zarděla se nachelem.

"Slečna zde?" zvolal doktor.

"Povinnost deery domácí, aby plnila pohostinství," pravila skromně. Klopíe zraky své před žárem očí jeho.

"Odehází zůstavitel jsem zde ošetřovatelku jinou."

"Byla ospalá a odešla. Pracuje, ubohá, celý den. Ošetřila jsem nemocnou dobře. Recete, máte-li naději uzdravit tuto ženu?"

"Seč moje síly a věda stačí, učiním všechno, abych ji zachránil. Matku zachovati jest mi vždy nejvyšší povinností."

"Ano, matka je nejlepší naše útěcha, ochrana a láska."

"Já už nemám matky," pravil doktor dojatě.

Běla položila holčičku na postel a oba přikročili k nemocné.

"Vidí-li paní matka, že je slečna zde?" tázala se doktor náhle.

Běla se uzarděla.

"Neví," zašeptla.

"Prosím, račtež se vzdáliti a odpočinouti si. Slečna snad nespala po celou noc..."

Běla pohlédla při slovích těchto na doktora s výčitkou. Pohléd její pravil: "Posyláš mne pryč, muži zlý. Marie zde mohla být."

"A onemocněla by," dokládal doktor, jako by odpovídal pohledu jejím. "Prosím za to. Nemohl bych toho zodpovědětí paní matce... Tento zde," pravil, ukazuje na nemocnou a dívky její, "bude třeba i později vzácné vaší ochrany a lásky. Můžete mnoho pro ně učiniti."

Běla sklonila hlavu.

"Půjdu," pravila. "Povíte-li mi pak, co učiniti mohu?"

"Ano, slečno," sliboval.

Podala mu ruku jako na znamení úmluvy, on ji uchopil a vrle políbil.

Dva proudy dvěma těly při tom projely, ale oba jeden a týž zachvív způsobily.

Běla sklonila se nad nemocnou, aby se s ní rozloučila i ukryla živý rumělec, políbila dítka a spěchala ze dveří. Plamenný obličej svůj obrátila nicméně ve dveřích ještě jednou k němu a oči její setkaly se s jeho. Jediný pohled dostal, aby utkvěl v srdcích obou na vždy. Tiše jako zjevení, zmizela Běla, přeběhla chodbu jako stín a vklouzla do své ložnice. Tam klela na kolena a zvolala: "On mne snad miluje. Ó, bože, bylo by to příliš velké štěstí!"

Po jejím odchodu stanul doktor jako přeměněn a šel k dveřím. Lzádná obraznost mu ji stále kouzila před oči.

"Ó, svatá nevinosti, jak jsi vznesena!" pravil si. "Božství jsi a posazená se koří tobě, uchvácen velikostí tvou. Matko, vypros mi tam nahoře tohoto anděla a pak více nechoj na zem nikdy. Jak byla krásnou, vznesenou a děkem na klíně. Ne, ona není z děv obvyklých. Andělská dívka, já..."

Nemocná v tom zasténala a doktor se probudil ze snění luzného.

Přejel si čelo, aby rychleji se vzpamatoval a přistoupil k nemocné. Děti krčily se k sobě na posteli a pohlížely po očku na pána, který jim odehnal milou slečnu.

Doktor obsluživ nemocnou, zatáhl zvonítkem. Za hezkou chvílí přivlékl se teprve rozespaly sloužil, který užev doktora, hluboce se ukláněl a ptal se po jeho rozkazech. Paní Hrdinová tak byla nařídila.

"Přivezl jsem šaty pro děti," pravil k sloužícímu, "jsou ve vozě. Zavolejte některou služku, aby je oblékla a pak je zaveďte na snídaň. Bude dobře, vezme-li si je někdo v ochranu. Kde je slečinka, co v noci obsluhovala nemocnou? Snad by se dítě ujal?"

"Ta?" usmál se sloužící. "Poníženě prosím, ta má citu... I co mi po tom. Odvedu zatím děti do kuchyně; však až milostlečna se probudí, zařídí všechno co nejlépe. Ta má cit, pravý cit pro lid!"

Později, když ráno už se začínalo měnit v předpoledne, vešla Marie k nemocné. Zalekla se, když spatřila doktora.

"Tak záhy?" pravila milostně, s úsměvem líbezným. Soudila, že teprve přijel.

Kývl jen na poděkování za pozdrav.

"Odešla jsem pouze posnít. Nemocná spala tiše, mohla jsem si toho dovolit..."

Neodpovídal.

"To je ledovec a ne muž," myslila si. Nevzdávala se však přece útoku na tuto pevnost. I jala se k nemocné skláněti, shýbat i otáčela při tom své pružné tělo tak svůdně, že by byl málo který muž zůstal ledovým; ale vážná tvář doktorova ani v nejmenším se nezměnila. Buď nerozuměl této hře, buď rozuměl nechtěl.

"Komediantka," pomyslně si jen.

"On ani ženám, ani kráse nerozumí," řekla si Marie. "Anebo ví, že jsem pouze švadlenkou a považuje mne za služebnou."

To hrdoš švadleninu pobouřilo. "Nevidáno, švadlenka," zavznělo jí v duši.

"Mohu mítí barona, budu-li chtit," pravila si. I vzpřímila hlavu hrdě a hleděla s výše své blahoslunně na doktora. Neomráčila ho. Bral klobouk a odměněně, tónem lékařským pravil: "Prosím, abyste neodcházel, dokud vás někdo jiný nevystřídá."

"Já nemohu zůstat bez dovolení, jsem zde pouze ve službě," odvětila skroušeně, vidouce, že odchází ten nevděčník.

"Požádám milostivou paní skrve sloužícího, aby rozhodla o tom sama; prosím jen, abyste zůstala do rozhodnutí."

A již odcházel. Ani úloha skromně pokory nespomohla. Marie zaskřípla zuby.

Ve dveřích téměř setkal se doktor s Hrdinou.

"Ach, služebník! pan doktor již zase na odchodu?"

"Ano, Vašností, povinnost volá mne do Mirova."

"Ráčil jste býti spokojen s veskerým zařízením? Nemohl jsem osobně k požáru; míním se tam nyní podívati a chtěl jsem právě nabídnouti místo v mém povozu."

"Děkuji Vašnostem. Jdu do Mirova."

"Přivezl jsem vám hosti? Slyšel jsem a skládám svůj vrle obdiv. Ó, jaký jste hrdin! Za to nemine vás velké vyznamenání."

"Konal jsem pouze lidskosti svatou povinnost," odvětil rychle doktor; "ani vděku, ani diků neřídám!"

"Hu, hu," usmíval se Hrdina, nevěda co říci. Bál se ho víc a více.

Marie u lásky nemocné bylo, jako by ji tlačil k zemi v praeh.

"To je muž a nevdím si mne!" bédovala.

"Kterak asi požár vznikl?" tázala se Hrdina.

"Neuť posud zjištěno; ale zdá se, že byla zámyslně založena."

"Každý se pojistí a pak se postará o červeného kohouta, není-li pravda?" usmál se Hrdina. "Je mi ale s podivem, že se požár tak rozšířil, nebylo přece větrno."

"Suché střešky chytaly rychle; nebylo dostatek vody, stříkačky

rozesehlé, porouhané a vypovídaly službu. Také jedna shofela."

"Nebylo již dlouho požáru ve městě."

"Proto nemohla paní tajemníková naléztí klíč od kolny, kde jsou stříkačky uschovány," usmál se doktor. "Proto také nebylo nářadí hasičského, proto rozespaly lid se tak zvolna sbíhal k ohni."

"Zařídíme hasičský sbor. Kde není hasení úplně zorganizováno, nelze očekávati pomoci vydatné. A pak také se sestoupíme v komitě výpomocné. Musíme ubohým pomáhati. Tato nemocná žena zde zůstane i s dětmi, až se uzdraví. Je-li vdovou?"

"Chudou vdovou."

"Postarám se o ni."

"Já bych prosila, aby mně byly dítka svěřeny," prosila Marie skroušeně. "Já tak miluji malé děti!" Při tom je něžně objímala a hrála úlohu matinky. Děti se krčily a obracely od své dobrodějky; byly by plakaly, kdyby se nebyly styděly a bály obou pánů. Doktor se usmál. "Jaký to rozdíl, pravá láska a hra!" myslil si.

"Děti jí prohlédly a odvrací se od ní!"

Hrdina se na švadlenu přísně podíval a zachmuřil čelo. "Zteptejte se na to paní!" pravil. "V tom nemám co poroučeti. Já zdržuji pana doktora, prosím, půjde mne oba."

Sotva že vyšli ze dveří, odskočila Marie od dětí a postavila se k oknu. Tam krácel muž, který jí uchvátíl svou vznešeností a mužnou hrdošností, muž, který pro ni nemá pohledu. Nezapomene do smrti na onen okamžik, kdy z planěné vynášel nemocnou ženu. — Připadal jí jako bůh a uchvátila jeho vznešeností, sklesla téměř na kolena jemu k nohám. Bylo to jako v leknutí a hrůze, v pravdě však v obdivu. Omráčil ji.

Když pak nabyla slov a oznámila, že je zde s vozem, aby do zámku Dubinského odvezla, koho požár stihl nejvíce, když seděl proti ní hrdoš skromně jako děcko, tu v něm obdivu ztrácela poslední zásvit svobody. Upoutal ji jako vládce neomezený.

A on? Tamo krácel hrdě, vznešeně. Ona byla proň pouze červíkem, pro kterém šlapeme, ničice život jeho bez výčitek. Což o červíčka!

"Což o švadlenu?" prohodila trpce polohlasem. A přece jak byl něžným k dětem a k ženě chudé. On chudinou nepohrdá, k lidu se sklání.

Ohlédla se na děti. Dobrý doktor nebyl zapomněl ani na zábavu a přinesl jim obrázkovou knihu, ve které si ukazovaly. Právě byly uviděly modléř dítka v kapličky a vzpomínaly si na dobrou slečnu, která se s nimi modlila. Šeptaly tiše a povídalý si o ní. Sotva na ně Marie pohlédla, umlkly a hleděly němě do knihy. Užřevši tento obraz, jako by byla Marie užřeva minulost svoji. Ona chce výš a výše, jakž, kdyby tyto dvě děti chudoby vzbouřily se proti ní, až dostoupí vrcholu a záviděly jí? I v ní zrodila se závist za poměrů podobných.

Poprvé otázala se dívka zbloudilá, nebylo-li by lépe zůstatí, kde se zrodila. Nebláhá závist, nebláhá touha po výši.

Rozjímánj toto přerušila Běla. Vešla lehýnce, jako by se jen vznášela. Obličej její zářil štěstím, radostí a vzházejí už jako by sdílela se o své štěstí s přítomnými. Dítka vztahovaly ruce k ní, nemocná se utišila, jen Marii zamrazilo. Běla se září a ona by si soufala! Běla spěchala nejprve k švadlenu.

"Ó, díky, díky vám!" zvolala z hloubi duše i srdce, "že jste mně tyto zde přivezla!"

"Já jsem jí způsobila radost, já jsem jí přinesla štěstí!" pravila si Marie rozhořčená a závist vzházejí do srdce, rozbořila v něm každý vznešenější cit. Avšak jak? Proč se tak září?

V úšim kruhu.

Uplýnulo 14 dnů od požáru. — Nemocná vdova Šimánková se ku postivu rychle zotavovala. Jaká by také jinak možno bylo v pásmu úšimné lásky křesťanské.

Doktor Sezima nyní denně jezdil nebo chodil do Dubína k nemocné, při čemž pokaždě navštívil i rodinu, ve které den ke dni byl vítanější. Ani pohled ani slovo, ani pohyb neprosradil tajemství jeho srdce i jeho štěstí, že mohl býti Běla na blízku.

I Běla skrývala krásné tajemství své, ale jen proto, že doktor

na ně zapomínati se zdál. Někdy jí to trápilo, ale podruhé už sebe samu těšila: "On ví, proč tak činí. Onen pohled, který se mi ve srdce vryl, nikdy už se nevymaže. Pohledu onomu věřím."

Soudila-li Běla, že nikdo netuší jejího tajemství, myšlila se. Oko materské je bystré; jemu nešlo deefino štěstí, její veselost, proměna veškeré bytosti, jež při divkách tak hluboce dojmá a něhou svou okouzluje. Usmívala se nyní Běla na svět jako rozvíte poupě.

Jednoho večera zastihla Matka Bělu v dumání bolném. Klonila hlavu, z očí se draly slzy, připadala jí jako květ, jež víchřice sklátila. I zželelo se jí dívky a objavila ji, zaseptla při polibku materském: "Nermuť se, miluje tebe!"

"Matičko!" zvolala překvapená Běla. "Ty-li víš?"

Usmála se jen a odvětila: — "Vím."

"Nezazlí-li?" šeptala Běla skrývajíce uzardělou tvář na prsou matčiných.

"Zkoumám jej pouze."

Obě se objaly, slzely, líbaly se a usmívaly.

Mimo doktora byl nyní denním hostem v Dubíně baron Dřenickej. Přivčával každého odpoledne na svém koni, se kterým vjel až do dvora, ale pak ve dvoře vždy nápadně dlouho se otáčel než s něho seskočil, ačkoliv vrátiny i jíздеcký hned byli při ruce k jeho službě. Návštěvy jeho nebyly nikomu s podivem, byt i všem nebyly stejnou měrou milé a vítané.

Doktora baron znepokojoval i střelil bedlivě každý pohled jeho. Doktor s baronem Dřenickejem tvořili nyní s rodinou každodenní společenský kruh, ve kterém zdánlivě vlád duch míru a přátelství.

Kruhu tomu vzdělala Marie zmlírala téměř záští a hněvem. Věděla přece, že jí k vůli baron přijížděl a neschála býti přítomna, neschála se přimísiti do společnosti, že byla švadlenou.

Jakmile uslyšela dusot koně baronova na dvoře zámeckém, byla už u okna věduce, pro koho se to čí s koněm. Uměla převyborně hráti úlohu záletnickou a zjevila se mu pokaždě v jiné podobě. — Za málo dní vyšla na chodbu, aby jej potkala; pohledy její byly vždy žhavější, výmluvnější a baron zamilovanější. Jen z kruhu společenského kdyby nebyla vyloučena!

Náhoda byla dříve příznivou. — Běla prošivala v tylu oltární roucho bílou a zlatou nití. Ošetřování nemocné vdovy, péče o dítka, kterým se Běla věnovala, žádaly mnoho času a dívka se strachovala, že neukončí práci v určený čas, neb roucho mělo zdobiti oltář o letošní velké pouti Mirovské. Stěžovala si matce a tato pravila: "Otaž se Marie, nezná-li se v této práci. Je zručná, snadno by ji pochopila."

Švadlena se i v této práci vyznala a nejen Běla i Marie se tomu těšila. Nyní dosáhla, po čem toužila! Bude-li šiti s Bělou na jednom a též rouse, musí býti tam, kde je ona. Tak dostala se dívka, žádostivá výše, do kruhu rodinného. Bylo to za krásného odpoledne, když s Bělou poprvé do něj vstoupila.

Rodina usadila se v parku ve stinném místěčku, kde byla svačila a odkud bylo lze hleděti na malou louku. Na louce ležela nemocná vdova, které doktor právě dnes dovolil na vzduch. U nemocné matky seděly děti čistě a pěkně ošacené, obsluhovaly ji a pokukovaly z povzdálí na panstvo. Běla ob čas na skupení zahleděla, usmála se a opět sehnula hlavu k šiti.

Paní Hrdinová plotla dětské panouchy pro přísti koledu vánoční, již uspořádá spolek "Milosrdnost," a jako obyčejně mlčela a pozorovala bray chotě, bray deuru, brzy, a to nejbystřejší, doktora. Barona si nevěnovala mnoho.

Domácel páni, na hlavě maje ak-samitovou černou čapku se zlatým trapezem, předřítal doktorovi a baronovi, a nichl neposluchoval ani jeden ani druhý, scanam darů pro pohorleč Vrbeček, jakož i ob-sah prosby, kterou byly dnes den-ní listy přinesly.

Doktor pozoroval barona a ob-čax si projel bilymi prsty skrze hustý vous, při čemž hlavu pozvedl, aby nepozorovaná mohl se posdívat na Bělu.

Baron usmá se při štení, které nemohl přerušiti, švihal aspoň bič-čkem po kočích a srácel dolů se-lené listy. Při tom upíral žhavé pohledy na Marii. Tato seděla při

Přestěhoval se

Dr. J.W. NOVÁK
český
zubní lékař
Přestěhoval se do
Karbach Blk.
15. a Douglas ulice
čís. pokoje 206
Rohová místnost na dru-
hé podlaže
nad Ryan Jewelry Co.
Tel. v úřadovně: Dou-
glas 5077.
Nedělní hod.: od 10. do
12. hod. dopol.

Václav Kozák,
2705 SO. 10. ST., OMAHA, NEBR.
vlastní mo-
derní závod
řeznický a uzenářský
Zásoby čerstvého masa, jakož i veliké výrobky
uzenářské jsou vždy té nejlepší jakosti. Zkuste
koupiti u něho jednou a zjistíte, že podruhé přijde-
te zase. — Zboží na požádání dováží do domu. Ob-
jednávky možno učiniti telefonem: Douglas 4788.

F. DVOŘÁK, prodávac vepřů. ART. ROGERS, prod. dobytka.
AL. POWELL, prodávac ovci.

Dvořák Commission Co.
DOPORUCENÍ: Packers National Bank, South Omaha, Nebr.;
Bank of Ashton, Ashton, Nebr.; Central National Bank, David City,
Nebr.; Stock Yards National Bank, South Omaha, Nebr.
Telefonujte neb píše nám a dostanete bezodkladnou odpověď. —
Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118—So. 3780.
Píšte nám o tržní zpravu. Budeme si vážiti zásluky od Vás a u-
jistujeme, že dobytku Vašemu dostane se naší osobní pozornost. Žov-
něž na objednávku koupíme Vám dobytek ku výkrmu. 12ř

Jediná česká kommissionářská společnost.
Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

práci tak oddané, nevině a skrom-
ně, jako by ani neměla jiné myš-
lénky mimo steh a vzorek. Za tím
bouřila v nitru jejím celá
stupnice závisti a hrdosti. Koneč-
ně je tam, kam vedrati se měla za
první stupeň k výši, kam patří
po jejím úsudku, odkud by se už
nikdy více neměla dáti vyhostiti.

(Pokračování.)

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.
Ord. hodiny — 11 do 12 hod. dopol.;
2 do 4 odp.; 5:30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 hod. dopol.

Dr. Olga Šťastná
—LÉKAŘKA—
čís. 2231 Jižní 16. ul., Omaha
Telefon: Tyler 2403
Úřadní hodiny: Od 2 do 5 hod. odp.
každý den, mimo neděli.
V úterý a v pátek též večer od 7 do
8 hodin.
Zvláštní pozornost věnuje nemocni-
čen a dětem. 5řř

JOHN J. OSTROŇIČ
praktický plumbař,
licencovaný pro Omaha a South
Omaha.
vykonává vždy první třídy
v oboru plumbařském, zavádění
spodního topení, plynovodů, vo-
dovodů a pod. Opravy jsou naší
zvláštností a vykonáváme je k
úplnému uspokojení. Veškeré
práce věnuje se ta největší péče.
Výpočty zdarma. Zavolejte nás
telefonem Tyler, 1299.
Dřina: 1414 Jižní 13. ulice,
Omaha, Neb.

Stož
Old
Saxton
Brew
ALWAYS
POPULAR

THE
MERCHANTS NATIONAL BANK
OF OMAHA, NEB.
UNITED STATES DEPOSITORY
Capital \$500,000.00. Surplus and profits, \$700,00.00.

The Merchants National
Banka otevřela spořitelni
oddělení a bude platiti na
uložené peníze 3 procenta
úroku ročně - - - - -

Chceme s vámi obchodovat

2775
LUTHER DRAKE, FRANK T. HAMILTON,
President. Vice-President.
FRED P. HAMILTON B. H. MEILE, C. B. DUGDALE,
Cashier. Ass't Cashier. Ass't Cashier.

MACH & MACH
—ZUBNÍ LÉKAŘI—
3. pos. Faxon Bl., 16. a Farnam ul.
Tel. Doug. 1955. OMAHA, NEB.
Nejlepší satizovaná zubní lékařská ústava
na ve středozápadě. Nejmodernější po-
střky. Práce první třídy. Ceny ústřed